

For visse produktionsenheder vil det imidlertid være nødvendigt at udarbejde en konkret overvågningsplan, hvis overvågningen skal være effektiv. Det drejer sig især om virksomheder, der anvender flere forskellige typer brændsler, eller som producerer mange forskellige produkter. Bestemmelsen giver derfor mulighed for, at der i samarbejde med produktionsenheden udarbejdes en konkret overvågningsplan, som godkendes af ministeren.

Produktionsenheder, der udelukkende anvender biomasse og som beregningsmæssigt ikke har udledning af CO₂, skal ikke overvåge udledninger som anført i denne bestemmelse, jf. § 9, stk. 6. Tilsvarende har en produktionsenhed, der udelukkende anvender varme og el indkøbt fra en ekstern leverandør, ingen udledning af CO₂. Overvågningen af udledningen fra disse produktionsenheder er derfor ikke nødvendig, så længe energianvendelsen er som anført.

Til § 29

Bestemmelsen fastlægger, at der skal finde en verifikation sted af de CO₂-udledninger, der overvåges af driftslederen efter § 28. Verifikationen skal finde sted, inden udledningerne rapporteres til økonomi- og erhvervsministeren efter § 30. Formålet med verifikationen er at sikre pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed af de efter § 28 overvågede udledninger af CO₂.

Ifølge stk. 1 skal verifikationen foretages af en uafhængig virksomhed – en verifikator. Verifikatoren skal godkendes af ministeren, men det forventes, at ministeren efter bestemmelsen i § 37, stk. 2, vil delegerer denne opgave. Verifikatorer vil således bl.a. kunne akkrediteres af DANAK eller af et tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan.

Verifikator skal være uafhængig af driftslederen, udføre sin opgave på en objektiv og professionel måde og være bekendt med:

- bestemmelserne i direktivet såvel som relevante standarder og retningslinjer, som Europa-Kommissionen har vedtaget i henhold til direktivets artikel 14, stk. 1,
- de lovfæstede og administrative krav, der gælder for de aktiviteter, der verificeres og
- tilblivelsen af alle oplysningerne vedrørende de enkelte kilder til CO₂-udledning i produktionsenheden, navnlig hvad angår indsamling, måling, beregning og rapportering af data.

Verifikationen skal ifølge stk. 2 navnlig vurdere målemetoder, målingernes hensigtsmæssighed, pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed samt valg og anvendelse af emissionsfaktorer og anvendte beregningsmetoder. Dette indebærer, at verifikationen både tager stilling til pålideligheden af de data, som driftslederens overvågning producerer og selve overvågningsprocessens pålidelighed.

Herunder skal verifikator tage stilling til, hvorvidt driftslederen har overholdt vilkår om plan for overvågning af CO₂-udledningen, jf. § 10 og § 28. Det forudsættes således, at produktionsenhedernes udledninger kun kan verificeres, hvis det på grundlag af pålidelige og troværdige data og oplysninger er muligt at bestemme udledningerne med en høj grad af sikkerhed. En høj grad af sikkerhed indebærer, at driftslederen kan påvise, at der ikke er uoverensstemmelser i de rapporterede data, at indsamlingen af data er sket i overensstemmelse med de relevante videnskabelige standarder, og at produktionsenhedens optegnelser er fuldstændige og konsistente. Verifikator tager endvidere i betragtning, om produktionsenheden/driftslederen er registreret under Fællesskabets ordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS). Det forudsættes endelig, for at en fyldestgørende verifikation kan finde sted, at driftslederen giver verifikator adgang til alle anlæg og oplysninger af betydning for verifikationen.

Stk. 3 fastsætter, at verifikator gennem en erklæring står inde for, at rapporteringen efter § 30, stk. 1, om verificeret udledning af CO₂ er fyldestgørende og nøjagtig. Desuden fastsættes, at verifikator udarbejder en redegørelse om verifikationen. I redegørelsen anføres alle væsentlige spørgsmål vedrørende det udførte arbejde, herunder usikkerhedskilder og driftslederens minimering af disse.

Stk. 4 fastslår, at driftslederen afholder de udgifter, som er forbundet med måling og verifikation af udledningen fra produktionsenheden. Udgifterne hertil vil bl.a. afhænge af specifikke forhold som produktionsenhedens størrelse, kompleksitet m.v., men skønnes typisk at kunne udgøre et beløb på 10.000 - 30.000 kr. årligt pr. produktionsenhed.

Stk. 5 giver økonomi- og erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere retningslinier for verifikationen efter stk. 1-3. Udgangspunktet herfor vil være Europa-Kommissionens retningslinier af 24. november 2003. De nærmere retningslinier forventes at blive fremsendt sammen med materiale til ansøgning om tilladelse.

Stk. 6 giver ministeren mulighed for at fratage godkendelsen af en verifikator, hvis denne ikke løser sin opgave efter stk. 2, 3 og 5 på tilfredsstillende måde. Verifikator kan senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt anmode ministeren om at indbringe afgørelsen for domstolene. Ordningen svarer i al væsentlighed til en tilsvarende ordning i lov om erhvervsfremme vedrørende fastlæggelse af regler om akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering, samt af virksomheder til certificering, inspektion, attestering